

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Eduardus Seimerus prorex, Duldaeo accusante, ad supplicium raptus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

rem commodum, hoc est, Zvinglianum postulasset, nactusque esset Richardum Coxum, hominem Zvinglianæ factionis, qui postea factus est Eliensis Episcopus: disputatum est de Eucharistia per triiduum continuum. Sed quum videret Coxus, ex parte Martyris non bene rem succedere, disputationem abruptit, prætendens, se à Rege revocari. Nimirum hæretici non nisi in fuga victoriam collocant, nec fuga quidquam est illis in malitia sua inhonorificentius: quam deinde palliant coloribus quibusdam, quam vis nihilo, quam res ipsa est, honestioribus. Nunquam defuerunt hominibus malæ fidei prætextus. Jam passim disputabatur in Anglia. Fecnamus Westmonasterii Abbas, Hoperum Superintendentem Glocestrensem hæreticum, adversarium habebat. Henricus Joliffas Catholicus cum Harlæo Episcopo Herefordensi commisit erat. Contra hos & Petri Martyris quendam libellum, quo is Eucharistiam impugnaverat, Vintoniensis Episcopus in carcere librum composuit: & ejusdem argumenti alterum Langaldus contra Ridleum emisit. Nec deerant illis temporibus eximii quidam concionatores, inter quos Crispinus, Normannus & Henricus Cotlus erant formidabiles. Supererant etiam non pauci Episcopi Episcopatus suis ob Catholicæ Religionis defensionem dejecti Edmundus Londinensis, Cardinerus Vintoniensis, Guthbertus Tonstallus, Dunelmensis, Nicolaus Hethus Vigorniensis. Multi quoque ex Catholicis Lovanii exulabant, apud Antonium Bonvisum Lucensem. Alii Romæ, inter quos fuit Reginaldus Polus Cardinalis, qui Paulo III. mortuo Pontifex renunciatus fuisset, nisi sacrum Cardinalium Collegium censuisset, fore, ut ad illam dignitatem evectus, non posset ipse patriæ suæ salutem ore ac manibus procurare. Electus est ergo Joannes Maria Cardinalis Montanus, & Julius Tertius appellatus, anno M.D.XLIX. Præter Polum exulabant Romæ Thomas Goldwellus Allaphensis Episcopus, Mauritius Clenocus Bangorensis, & Patelus Vigorniensis, digni viri sub quorum præsidio Anglia, colligeretur uti sub gallinæ alis; sed fuit illud seculum vehementer infelix. Vix angulus erat in orbe terrarum, in quo non monstrum aliquod infernale existeret. Tholosæ (quæ Galliæ est Universitas) exstitit, qui Joannis Baptistæ habere se spiritum jactaret; alter Lutetiæ, qui Sancti Petri Genio se foveri affirmaret; tertius Basileæ, qui se Mosis Angelum possidere contenderet. Lutheri coquus cutinæ fumo ebrius Justum se Jo-

nam prædicabat. Pataviæ Rodolphus Moshan Lutheranismi & Papatus mediatorem se à Deo missum assererat. In Hollandia denique David Georgius Sartor (ut historia testantur) palam profitebatur se verum esse Messiam, Regem Regum, ac Dei nepotem ita puteus abyssi fumabat. Pro! Unquamne proditum est, tam stultis persuasionebus fascinosos fuisse hominum animos? Quid enim in infimis inferni penetralibus potuit esse reconditum, quod non illo tempore in lucem protulsum fuerit? De novo in Anglia Arriano, & Joanna Buchera supra diximus. horum socius fuit Milo Covardalus, diu in Germania versatus. Is quum in Oxoniensi Academia, quæ arx erat Catholicorum, concionaretur, primum rejecit veram fidem Catholicam deinde in Lutheri, Zvingii, & Calvinii Religiones, tanquam erroneas, in vectus, dixit, se inter has omnes veram viam per totos jam quatuordecim annos indagasse, & cognitam tandem in lucem prolaturum esse. Nescio quid aptius in hæc res dicam, quam iterum fumum abyssi apertæ per Lutherum cui adjunctus fuit tunc quoque Novus cruciatus, nominatus *Sudor Anglicus*, de quo Sanderus Anglicus scriptor, inquit, *illis temporibus, præter frequentissimos tam animalium quam mulierum partus prodigiosos, contagiosam quandam luem, universam Angliam pervasisse, & paucorum dierum spatio infinitam fere hominum multitudinem prostravisse: Tamesin etiam fluvium, quo Londinum alluitur, ad decimum sextum Calendas Januariæ, intra novem horas ter fluxisse & refluxisse, quod alias singularum sextenarum horarum periodo semel contingere solet, sed pergamus Angliam contemplari.*

Jam quinquennium Eduardus Regnum reuenerat, imaginaria potestate, plurimæque sub ipsius nomine indigne designabantur nam. Anno M.D.LI. miserandum in modum plebs oppressa est, adempta illi pecuniæ quarta parte & quadragesimo postea die alia quarta parte omnes & singuli per universam Angliam spoliati erant. Cui exactiōni in privatorum bonis factæ, aliam adjunxerunt, in bonis Ecclesiasticis. Emissi enim per universum regnum quæstores, Ecclesiæ omnibus ornamentis suis spoliarunt, Regi eis opus esse prætexentes, relictisque in quaque Ecclesia, unico calice, unica veste sacerdotali, & una campana, reliqua omnia abstulerunt. An non hæc vere Locustæ erant Apocalypticæ?

III. Diximus superius de Eduardi Seimeri Prorectoris (qui fratrem suum supplicio affecerat, ipse

ipse eodem mox afficiendus) cum Joanne Dudlæo Comite Varvicensi simultatibus. Ad eas jam est redeundum, ut videatur, quantum earum causa sit effusum in Anglia sanguinis: quo tantum abest ut turbæ illæ extinctæ sint, ut etiam multo magis fuerint incensæ. Dudlæus, quum Protectorem, Anglis omnibus formidabilem, in carcerem conjecisset, ex ea re magni animi existimationem acquisivit, quamvis durius haberetur ipsius quam Protectoris imperium. Præter magnifica promissa, quibus Catholicos suos faciebat (quamvis postea eos destituerit) Russellum, dum Protector in carcere tenebatur, primò Comitem Viltoniensem, postea Marchionem Vincestriensem creari curavit; & Pauletum Comitem Bedfordiensem; Harbertum vero, Comitem Pembruchia; Marchionem Dorcestriensem, Ducem Suffolciæ: ipse autem pro se Ducatum Northumbriæ obtinuit. Atque ita iisdem artibus, quibus Eduardus Seimerus ad summam dignitatem pervenerat, quamque diu nimis usurpaverat, Dudlæus eundem deiecit: cui universa hæc molimina & promotiones nulli quidem damno at insigni emolumento fuerunt. Nam & auctoritatem per eas est adeptus, & potentiam non parum Protectoris periculo & damno firmavit: haud immemor Philosophiæ, quæ docet unius generationem alterius esse corruptionem. Accusatur Seimerus, quarto à captivitate sua mense, quod Dudlæi cubiculum oculo thorace munus intrasset, eo animo ut ipsum occideret: quo crimine intentato, unâ cum uxore & amicorum fidissimis, in custodiam traditur, atque è carcere eductus xxiii. Januarii securi publice percutitur an. 1552. Paulo post Rudolphus Vanus, Milo Partrigius Michael Stanhopius, & Thomas Arundelius, Equites omnes aurati, ut consiliorum Seimeri participes, eadem pœna plectuntur. His ita gestis opinione sua fortunatius, Dudlæus majora animo concipere cœpit, non ignarus, *Fortunam audacibus sæpe præsto esse, ignavos vero repellere.* Sed spe sua longe frustratus, & in medio cursu à fortuna destitutus, quod alteri paullo ante eriperat, ipse quoque amisit. Erant in eo vero omnes ipsius cogitationes occupatæ quomodo regnum in suam familiam transferre posset: quod quidem per matrimonia facile consequuturum se sperabat. Res igitur in hunc modum adornata est. Erant ex genere Henrici VII. filia Maria Juniore, Carolo Brandonio Duci Suffolciæ nupta, nata Francisca quæ nupta Henrico Graio Marchioni Dorcestriae produxerat filias binas aptas matrimonio, pro-

neptes Henrici VIII. ex sua, ut dictum est sorore Juniore Maria. Et quoniam Eduardus Seimerus protegis titulo ad se rapto, corruptoque Testamento Henrici VIII. excluderat Margaretam Seniore Henrici VIII. sororem nuptam pridem Jacobo IV. Scotorum Regi, ab Hæreditate Regni Anglicani: idcirco si Henrici VIII. Stirps extingueretur, indubiè videbantur proximæ fore istæ proneptes ex sorore Maria descendentes, quoniam etiam Joannes Dudlæus jam Eduardum Seimerum supplantaverat, acatholicus acatholicum, Hinc proxima spes transferendi regale Anglorum sceptrum in suam familiam Dudlæo affulit. Quid sit? Ineunt Consilium Suffolcius Henricus Graius & Northumbrius Dudlæus de maritandis proneptibus antedictis & per eas aperiendæ Januæ ad regnum. Dictum, factum Gufridus seu Guilfordus Filius Joannis Dudlæi Northumbriæ Ducis ducit Joannem Graiam proneptem Henrici VIII. mense maio. Anni 1552. alii alteras Atque ita Dudlæo via ad regnum aperta fuit. Hac apertâ, inicitur porro consilium perfidum de tollendis Henrici VIII. liberis, patri in regno successuris, ac tandem de regno inter se dividendo. Celebratæ sunt nuptiæ trium proneptium Henrici VIII. uno die Londini in Palatio Duramenti, ubi tunc Dudlæus Northumbriæ Dux morabatur, nempe Joannæ Græ cum Guilfordo Dudlæo primogenito Northumbrii, Catharinæ Græ cum Pembruchia Comite, & Mariæ cum Huntingtoniæ comite, & demum idem Northumbrius Dudlæus Eduardum Regem, quo citius consilium regni occupandi consilium exequeretur, Eduardum VI. veneno inficit, & Londino recedit. [a] Hæc dum ita geruntur ineunte Maio Noallius à Christianissimo rege in Angliam missus, Londinum appulit, ut Oratoris ibi munere fungeretur, Boisdauphino à rege domū revocato. Post octiduum uterque regem morbo correptum, salutandi & officii gratia adeunt. Ibi Noallius expositis adventus sui causis & dolorem suum de regis morbo testatus, in mandatis habere se dixit, ut apud regem commoraretur, daretque operam ut amicitia inter utrumque facta recta conservaretur. Quamvis autem Eduardus vehementer admodum ægrotaret, exhibitum tamen legationis diploma ipse legit, Boisdauphinum vero abaco argenteis vasis instructo donatū, honorifice dimisit; sinceram erga regem benevo-

[a] Henninges acatholicus parte 4. General. in Anglia Stemmatibus.

lentiam omniaque inviolabilis amicitiae officia Noallio pollicitus, & Dudlaus Eduar.

Initio Quintilis Dudlaus Northumbriae Dux, Gallicarum partium suimet commodi gratia perstudiosus, magno comitante Nobilium globo Grenuico Londinum venit ad Noallium, tum in suburbio Australi diversantem. Cum eo aliquamdiu colloquutus, postquam intellexit Noallium eam ob causam, uti sparsum fuit, praecipue missum, ut impediret, ne, si quid Eduardo humani accideret, Maria in reginam eligeretur; quod Imperatori Carolo addictam factionem omnibus modis moliri palam erat, omnem in eo operam promisit, ac de pleraque aulica Nobilitate idem sperare iussit, iis quidem verbis, ut ingens hominis ambitio facile appareret. Quamque minus salubri loco Legatum diversari animadvertisset, diversorii longe commodioris usum ei obtulit. Non multo post ejusdem Ducis instinctu Senatus habetur: ad quem introductus Noallius, sive sua sponte, sive a Dudlao inductus, inter cetera a rege Christianissimo mandatum sibi esse dixit, *ut exponeret, compertum ipsi esse, quomodo Imperator Legationem, cuius principes essent, domini de Courrieres, de Tholose, & Vicarius Aumontius, in Angliam decreverit, sub praetextu quidem regem e morbo decumbentem, officii gratia visitandi, revera autem regnum pro Maria ambiendi.* Ad haec, prius habita deliberatione, quum idem ex aliis quoque locis jamdiu esset nunciatum, aut nunciatum diceretur, regii Consilii nomine a Northumbrio responsum fuit: *qui primum pro tam insigni benevolentia & fraterno amore erga regem ac regnum gratis actis, de ipso ac regno universo eadem regem Christianissimum sperare iussit. Ad Legatos vero qui ab Imperatore venturi dicebantur, quod attinet, excludi eos nequaquam posse; ac si quid aliud sub eius Legationis praetextu machinari conentur, jam provisum sibi esse ne quid effectum dare possint.*

IV. Tandem mortuus est Grenovici Eduardus 6. Julii Anno 1553. aetatis suae anno decimo septimo, regni vero septimo, eodem mensis die quo pater ejus Thomam Morum capite feriendum ante aliquot annos curaverat: Deo justitiam suam restatam facientem, peccata patrum in filiis puniri debet, quod nullus plane ex Henrici liberis (quos ille ut multiplicaret ac posteritati perpetuaret, toties matrimonia mutare se fingebat) sobolem ullam ex se reliquerit (licet omnes ju-

venta florerent) sed steriles transferint, sine prole aut germine, ne patris tam impii propagullas radices ageret, aut bonis Ecclesiae periculum scelus ablatis frueretur. Eduardus motiens testamentum fecit, in quo inter alia coronae haeredem instituit Janam Graiam, Suffolciensis Ducis filiam, Dudlæi Northumbriae Comitum filio nuper nuptam; exclusis Maria & Elisabetha sororibus, ut quæ Henrico adhuc regnante, publico Curiae decreto illegitimae ac regni incapaces essent pronuntiatae. Quis vero dubitasset, quin Northumbrius tantis opibus instructus, ac Principis favore subnixus, & ad imperium evectus, factiosus insuper, vigilans, audax, mulierculis illis, in rebus Mundi parum versatis, nullo negotio regnum fuerit crepturus? Sed enim Deus Optimus Maximus, ut omnes intelligerent a se uno regna dari ac transferri, contra omnium mortalium judicia, Northumbrii ambitionem ita repressit, ut pro regio throno, in supplicii locum productus, caput suum publicae quieti consecravit.

V. Altero die post regis Eduardi mortem, circa vesperam, Dudlæus Northumbriae Dux Clintonum rei maritimae praefectum, & Jacobum Scroppium, una cum Nobilium globo ac novo praesidio in arcem Londinensem mittit, ac praecipuam fere Nobilitatem in verba Joannae, Suffolciensis Ducis filiae, jurare cogit. Paucos post dies eadem Joanna publico edicto, Angliae, Franciae & Hiberniae regina proclamatur: quam rem populus inusitato silentio indigne se ferre demonstravit, quorum unus, cui Gilberto Porto nomen, nescio quid obloqui ausus, ignominiosa poena, defectis auriculis, castigatus fuit; alii in carceres conjecti sunt inter quos fuit Franciscus Inglefeldus, Eques auratus. Sequenti Dominica nova regina per Tamensin fluvium regali pompa in arcem in vecta fuit, multo tormentorum fragore excepta: eundem locum non multo post & vitae & felicitatis sepulchrum nacta. Postridie ejus nomine Edictum publicatur: quod hic inferendum putavi, ut sciatur, quæ Angliae reginis de illegitimis natalibus ab ipsis etiam Anglis objecta sunt, quibus fundamentis nitantur.

Ioanna, Dei gratia, Anglia, Francia & Hiberniae regina, Fidei in terris defensoratrix, supremum Anglicanae & Hibernicae Ecclesiae sub Christo caput, omnibus & singulis nostris bene amatis & fidelibus subditis, Salutem.

Quandæ.